

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המבקשת: מדינת ישראל
באמצעות המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה
ובאמצעות משטרת ישראל, יאל"כ-להב 433

נ ג ד

1. יאן משה זואגי – ת"ז 337986095	המשיבים:
2. פבריס בניני – ת"ז 340880814	(ה"ת 9029-10-20)
3. איתן טייב – ת"ז 313794984	(ה"ת 52733-12-20)
4. גולדה דניאל ג'אמי – ת"ז 328855572	
5. ג'ונס יהודה מיכאל אלוש – ת"ז 206158701	

בשם המבקשת: פרקליטות המדינה: עו"ד תום כהן, עו"ד מתן עקיבא
משטרת ישראל: רס"ר אייל כהן, רס"ר שירלי לוי,
מפקח ליאור נוי
בשם המשיב 1: עו"ד דוד פאל
בשם המשיב 2: עו"ד ליה פלוס
בשם המשיב 3: עו"ד ישראל קליין
בשם המשיב 4: עו"ד שחר ליס, עו"ד ניק קאופמן
בשם המשיב 5: עו"ד גיא מימון

החלטה

הוגשה עתירה להסגרה – היכן תידון בקשה להארכת תוקף תפיסת מסמכים וחפצים
היכולים לשמש במשפט במדינת ההסגרה? האם בבית המשפט המחוזי בירושלים הדן בהליך
ההסגרה, שמא בבית משפט השלום, במנותק מהליך ההסגרה.

רקע

1. הדיון שלהלן אוחד, בהסכמת הצדדים, בשני הליכי תפיסה נפרדים, משאלו עוררו סוגיה
זוהי שטרם זכתה להכרעה מחייבת בפסיקת בית המשפט העליון, ואף לא לליבון מעמיק בערכאות
הדיוניות. הואיל והמחלוקת שבלב הדיון היא משפטית טהורה, אין חשיבות של ממש לנסיבות
התיקים, שתובאנה בתמצית.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואג
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

ה"ת 9029-10-20 (להלן: ההליך הראשון)

2. המשיבים בהליך הראשון (להלן: המשיבים 1-2) נעצרו ביום 21.4.20 בחשד לביצוע עבירות הונאה מתמשכות כלפי גורמים בצרפת, בגין יוחסו להם עבירות שכללו, בין השאר, התחזות לאחר כוונה להונות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לפשע והלבנת הון. החקירה נפתחה ביוזמת משטרת צרפת, שפנתה בבקשת סיוע למשטרת ישראל, כאן טופל ההליך בידי היחידה הארצית לחקירת פשעים כלכליים (יאל"כ-להב 433). במהלך מעצרו של המשיבים נתפסו מהם מסמכים וחפצים שעשויים לשמש במשפטם. הליכי המעצר נדונו בתחילה בבית משפט השלום בראשון לציון, המשיכו בבית משפט השלום בירושלים, ועם הגשת עתירה להסגרה, נדונו בבית המשפט המחוזי בירושלים (תה"ג 14271-06-20).

ביום 7.10.20 פנתה משטרת ישראל בבקשה להאריך את תוקף תפיסת המסמכים והחפצים למשך 180 ימים נוספים, בטענה כי אלו נדרשים להליך ההסגרה. בהחלטה מאותו היום הוריתי למבקשת להבהיר מדוע לא תוגש בקשה מתאימה לבית המשפט המחוזי בירושלים, הוא בית המשפט הדן בעתירת ההסגרה ומוסמך לכאורה לדון בענין התפוסים, זאת בהיקש מהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 5894/20 מדינת ישראל נ' מועתז דיבא (16.9.20, להלן: ענין דיבא). לנוכח תגובתה הראשונית של המבקשת, הוריתי ביום 11.10.20 על הארכת תוקף התפיסה עד החלטה בבקשה, וביקשתי את תגובת המשיבים, שהתנגדו לבקשה בטענה כי זו צריכה להידון בבית המשפט המחוזי בירושלים הדן בעתירת ההסגרה.

ביום 11.11.20 התקיים דיון ראשוני, בו יוצגה המבקשת ע"י נציגי היחידה החוקרת. בתום דיון קצר קיבלו הצדדים את המלצת בית המשפט, לפיה לנוכח חשיבות הסוגיה שבמחלוקת, והשלכות הרוחב האפשריות כתוצאה מהכרעה, ראוי לאפשר קיום דיון ענייני בהשתתפות נציגי המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה, האמונים על טיפול בבקשות הסגרה. משכך נדחה הדיון ליום 1.12.20, ובהמשך נדחה לבקשת המשיבים פעם נוספת ליום 24.12.20. במועד זה התייצבו ב"כ המבקשת מהמחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה, והתקיים דיון לגופה של בקשה. לאחר שהסתיים הדיון הפנו ב"כ המבקשת (פרקליטות המדינה) את תשומת לבו של בית המשפט להליך דומה הקבוע ליום 30.12.20 בענינים של חשודים אחרים, והציעו להשתתף באותו הליך. על מנת לייעל, ביקשתי (וקיבלתי) את הסכמת הצדדים בהליך הראשון, להעביר העתק הפרוטוקול לצדדים בהליך השני.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואג
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

ה"ת 52733-12-20 (להלן: ההליך השני)

3. המשיבים בהליך השני (להלן: המשיבים 3-5) נעצרו ביום 30.6.20 בחשד לביצוע עבירות דומות לאלו של המשיבים 1-2. גם הפעם נוהלה החקירה בישראל על ידי יאל"כ, גם הפעם נתפסו חפצים ומסמכים, וגם הפעם הוגשה בקשת הסגרה על ידי אותה המדינה – צרפת. המשיבים 3-5 הגישו ביום 19.11.20 בקשה להשבת תפוסים (ה"ת 40536-07-20), בה טענו כי המדינה מחזיקה בתפוסים בחוסר סמכות, זאת מאחר שנמנעה מהגשת בקשה להארכת תוקף התפיסה עד לתום ההליכים, בצמוד לעתירת ההסגרה שהוגשה לבית המשפט המחוזי בירושלים – סוגיה משפטית זהה לזו שבמחלוקת בהליך הראשון. ביום 23.12.20 פנתה משטרת ישראל בבקשה להארכת תוקף מסמכים וחפצים למשך 180 ימים נוספים (ה"ת 52733-12-20). הדיון בבקשות ההדדיות אוחד והתקיים ביום 30.12.20. לדיון זה התייצבו נציגי המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה, כמובן בהסכמת המשיבים, שקיבלו העתק מפרוטוקול הדיון בהליך הראשון. בתום הדיון קיבלתי את הסכמתם של הצדדים (בשני ההליכים) ליתן החלטה מאוחדת בסוגיה המשפטית העומדת בבסיסם.

דיון משותף

4. ביום 31.12.20 פניתי לצדדים (כולם) בבקשה לקבל התייחסות בשתי סוגיות: האחת, מקור הסמכות לתפיסת חפצים והחזקתם לצורכי הסגרה, הן לפני שהוגשה בקשת הסגרה והן אחרי שהוגשה. השנייה, מקור הסמכות להעברת חפצים למדינה שהגישה בקשת הסגרה. הפניתי את הצדדים למספר תובנות שעלו מהדיונים שהתקיימו, כמו גם למסמכים שהוגשו ופסיקה שהוצגה. בהמשך לתגובות הצדדים הצעתי לאפשר לצדדים לקיים דיון להשלמת טיעון על-פה, שהתקיים (לאחר דחייה) ביום 3.2.21. בדיון זה מיקדו הצדדים טיעוניהם, כשכל אחד מהצדדים חזר על עמדתו העקרונית. למען הנוחות, מכאן ואילך אתייחס למונחים: "מסמכים", "חפצים", "מוצגים" בצוותא כאל "תפוסים".

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואג
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

תמצית טענות המבקשת

5. (-) נקודת המוצא לדיון: כל התפוסים הרלוונטיים (בשני התיקים) נתפסו אך ורק לצורך הליך ההסגרה ומתוקפו (פרו' מיום 30.12.20, עמ' 7 ש' 13-21).

(-) חוק ההסגרה, תשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה) איננו מקנה סמכות לדון בתפיסת תפוסים. הסמכויות היחידות שהוקנו לבית המשפט המחוזי: להורות על מעצרו של מבוקש, ולקבוע האם הוא בר הסגרה.

(-) החוק הרלוונטי לעניינו הוא פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: פ"ד 9), המקנה לבית משפט השלום סמכויות לדון בענין תפוסים עד שאלו יוגשו כראיה.

(-) בענין דיבא נקבע כי "קו פרשת המים" המפריד בין סמכויות בית משפט השלום לדון בתפוסים, לסמכויות בית המשפט אליו יוגש כתב האישום, הוא מועד הגשת כתב אישום. דא עקא, זה איננו רלוונטי לעניינו, מכיוון שהדיון בעתירת ההסגרה המתנהל בבית המשפט המחוזי בירושלים, קודם להגשת כתב אישום, כזה המתבצע במדינה שביקשה את ההסגרה. מכאן, "נקודת המפנה" היא מועד הגשת כתב האישום במדינת ההסגרה, ובענינו – צרפת. המשמעות היא שכל ההליכים בישראל הקשורים בתפוסים הם הליכים מקדמיים, ולכן דינם להתברר בבית משפט השלום.

(-) בית המשפט המחוזי הדן בהליך הסגרה לא קיים מעולם דיון בענין תפוסים. בקשות הנוגעות לתפוסים לצרכי הסגרה הוגשו מאז ומתמיד לבתי משפט השלום.

(-) בית משפט השלום הדן בבקשה להארכת תוקף תפיסה, כפוף לקביעותיו הראייתיות של בית המשפט המחוזי שדן בהליך מעצר לצרכי הסגרה.

(-) לשאלה מדוע יש צורך בהפרדה דיונית בין הליכי המעצר וההסגרה הנדונים בבית המשפט המחוזי, לבין הליכי התפיסה, נטען כי המסגרת שהתווה המחוקק איננה מאפשרת קיום דיון בעניני תפוסים בבית המשפט המחוזי.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

(-) יותר מכך: גם שיקולי יעילות דיונית מצדיקים הפרדה בין הליכי המעצר וההסגרה, הנדונים בבית המשפט המחוזי, לבין הליכי התפיסה הנדונים בבית משפט השלום. זאת מכיוון שהדיון בעתירת הסגרה אמור להיות קצר, ממוקד ויעיל, ואילו הדיון בתפוסים עלול "לאלץ" את בית המשפט המחוזי לדון בסוגיות שאינן מענינו, אינן כרוכות בראיות המובאות לפתחו, ויחייבו אותו, בין השאר, לשמוע טענות של טוענים לזכות בתפוסים. זאת ועוד: הדבר יאלץ את חוקרי המשטרה להגיע לדיונים בבית המשפט המחוזי בירושלים, וכך גם את צדדי ג' הטוענים לזכות. מכאן, איחוד הדיונים בבית המשפט המחוזי יגרום דווקא לסרבול ההליכים.

(-) המבקשת הפנתה בהקשר לשיקולי יעילות דיונית גם למצב בו במקביל לעתירת ההסגרה, מתנהלת חקירת משטרה בישראל. עם זאת, נסוגה בה מטענה זו לצורך הדיון, משממילא אין מחלוקת על כך שהתפוסים נדרשים בראש וראשונה לצרכי הסגרה, ורק במצב בו תידחינה עתירות ההסגרה, תפנה המשטרה בבקשות מחודשות להארכת תוקף התפיסה לצרכי חקירה בישראל.

תמצית טענות המשיבים

6. כזכור, עסקינן במשיבים שונים, בשני תיקים נפרדים. מטבע הדברים, לא כל הטיעונים זהים. למען הנוחות, לא ראיתי להפריד בין טיעוני המשיבים השונים, ולהלן יובאו עיקרי הטיעונים הרלוונטיים.

(-) העיקרון הבסיסי, "הלך החבל אחרי הדלי", הוא שצריך להכווין את התוצאה המשפטית. הלקונה שבחוק ההסגרה ובפסד"פ – אין לה פתרון ראוי אלא בקביעה כי קו פרשת המים הוא מועד הגשת עתירת הסגרה לבית המשפט המחוזי, כשממועד זה כל הסעדים הזמניים הכרוכים בהליך ההסגרה צריכים להתברר בפני אותה ערכאה, קרי, בית המשפט המחוזי בירושלים.

(-) כל עוד לא הוגשה עתירה להסגרה, הדיון בתפוסים מתנהל בבית משפט השלום, על בסיס נטל ראיתי בעוצמה של חשד סביר. לעומת זאת, מרגע שהוגשה עתירה

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

להסגרה, אזי הנטל הרובץ לפתחה של המדינה בסעדים זמניים – עיין ערך הליך המעצר – כבד ומשמעותי יותר מנטל של חשד סביר.

(-) מכאן, פנייתה של המבקשת לבית משפט השלום בכל הנוגע לסעד זמני הקשור בתפוסים, בעוד הסעד הזמני הקשור במעצר מתברר בבית המשפט המחוזי בירושלים, יוצרת אנומליה, ומאפשרת למדינה לבחור דרך קלה יותר להגיע לתוצאה הרצויה לה.

(-) יותר מכך, דרישות ראייתיות שונות עלולות להביא לתוצאות משפטיות סותרות, ולחלופין, למצב בו בית משפט השלום הדן בענייני תפוסים יראה עצמו כפוף לקביעות ראייתיות של בית המשפט המחוזי שדן בסעד הזמני של מעצר לצורכי הסגרה.

(-) סעיף 21(א)(3) לחוק ההסגרה מורה "כי מסמכים וכל חומר אחר שנתפסו אצל מבוקש היכולים לשמש הוכחה נגדו במשפט, יימסרו למדינה המבקשת". מכאן, סמכות העברת התפוסים נתונה לבית המשפט המחוזי הדן בעתירת ההסגרה, וגם מטעם זה הוא שידון בכל הכרוך בתפוסים הנדרשים להסגרה.

(-) טענת המבקשת, כי בית המשפט המחוזי דן אך ורק בעצם ההסגרה ובסוגיית המעצר איננה נכונה, משבית המשפט דן גם בהליכים נלווים ובטענות מקדמיות.

(-) לא רק שהיעילות הדיונית מצדיקה איחוד ההליכים כולם בפני אותו בית משפט, ממילא גם סוגית התפוסים תבוא בפני בית המשפט המחוזי, כחלק מהתשתית הראייתית שתיבחן לצורך שאלת ההסגרה.

(-) החלטות אליהן הפנתה המבקשת במסגרת טיעוניה לא דנו במישרין בסוגיה שבמחלוקת, וודאי לא הכריעו בה.

ד"ר

7. בטרם נצלול למחלוקת גופה, נשים לנגד עינינו את הוראות החוק הרלוונטיות.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

חוק ההסגרה, סעיף 21(א)(3): "הותנה בין ישראל לבין מדינה זרה בהסכם בענין הסגרה – כי מסמכים וכל חומר אחר שנתפסו אצל מבוקש היכולים לשמש הוכחה נגדו במשפט, יימסרו למדינה המבקשת; ינהגו כמותנה, על אף האמור בחוק זה או בכל חוק אחר".

חוק עזרה משפטית, סעיף 2: "(א) עזרה משפטית בין מדינת ישראל לבין מדינה אחרת (בחוק זה - עזרה משפטית), היא כל אחד מאלה: המצאת מסמכים, גביית ראיות, פעולות חיפוש ותפיסה, העברת ראיות ומסמכים אחרים, העברת אדם להעיד בהליך פלילי או לקחת חלק בפעולת חקירה, פעולת חקירה, העברת מידע, חילוט רכוש, מתן סעד משפטי, אימות מסמך ואישורו או ביצוע פעולה משפטית אחרת, הכל בקשר לענין אזרחי או לענין פלילי. (ב) עזרה משפטית לפי חוק זה אינה כוללת את אלה: (1) מעצר או הליך אחר, לקראת הסגרה".

9"ט9:

33. נתפס חפץ כאמור בסעיף 32, או הגיע לידי המשטרה חפץ שאחד התנאים האמורים בסעיף 32 חל עליו, רשאית המשטרה, בכפוף לאמור בסעיף 34, לשמרו עד אשר יוגש לבית המשפט.

34. על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסוים (להלן – שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט – הכל בתנאים שייקבעו בצו.

35. אם תוך ששה חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידי נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע.

36. הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, רשאי בית המשפט, בין בפסק דינו בענין הנדון ובין בצו מיוחד, לצוות מה ייעשה בו; הוראות סעיף זה באות להוסיף על סמכויות בית המשפט לפי כל דין אחר, ולא לגרוע מהן.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואג
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

37. הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, הרי אם היה המשפט נגד אדם על עבירה שעבר באותו חפץ או לגביו, רשאי בית המשפט לצוות כאמור בסעיף 34; לא ניתן צו לפי סעיף 34 או שלא היה משפט נגד אדם על עבירה כאמור, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם שמידיו נלקח".

8. בכל הכרוך לתפיסת חפצים והחזקתם בשלב החקירה, בטרם יוגש כתב אישום, קובעת הפסד"פ מפורשות כי בית המשפט המוסמך הוא בית משפט השלום. בשאלה מיהו בית המשפט המוסמך לאחר הגשת כתב אישום, ניתנו החלטות סותרות בפסיקה. כך, היו שסברו כי משעה שהוגש כתב אישום הרי שהסמכות נתונה לבית המשפט אליו הוגש כתב האישום, והיו שסברו כי סמכותו של בית משפט השלום משתרעת אף לאחר שהוגש כתב אישום, עד הגשת החפץ כראיה. ככל שהוגש – הסמכות נתונה לבית המשפט שדן במשפט. ככל שלא הוגש, הסמכות נתונה לבית משפט השלום.

ההחלטה בענין דיבא הכריעה בסוגיה, עת נקבע כי קו פרשת המים הוא מועד הגשת כתב האישום:

"פרשנות סעיפי הפקודה לא העלתה בידינו הכרעה ברורה לטובת אחת מן העמדות שהוצגו; שתיהן תוכלנה להתיישב עם לשון החוק. משכך, לא נותר מנוס מהכרעה בשאלת הסמכות כפי הראוי בעינינו. הראנו לדעת, כי טעמים שבאחידות סדרי הדין וביעילות ההליך הפלילי, מובילים למסקנה שלפיה משעה שמוגש כתב אישום, הסמכות לדון בעניינם של תפוסים הכרוכים באותו הליך, מסורה בידי הערכאה שאליה הוגש כתב האישום" (פס' 31).

משמע, עד הגשת כתב אישום ידון בית משפט השלום בכל הכרוך בסוגיית התפוסים, ומשעה שהוגש, הסמכות ניתנת לבית המשפט אליו הוגש כתב האישום, בין אם הוגש החפץ כראיה, אם לאו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

9. שני הצדדים הפנו להחלטה בענין דיבא ככזו שמתיישבת עם עמדתם. לטענת המבקשת, משעה שהוכרע כי קו פרשת המים הוא בעצם הגשת כתב אישום, ומכיוון שההליכים במדינת ישראל קודמים כולם להגשת כתב אישום, אשר מתבצעת במדינה המבקשת (בין אם כתב האישום הוגש זה מכבר, ובין אם עתיד להיות מוגש לאחר הסגרת המבוקש, ככל שיוסגר), ממילא לא חצינו את הרוביקון. רוצה לומר, עודנו מצויים במבואה, בשלב המקדמי שטרם הגשת כתב האישום, ומכאן שהסמכות לדון בכל הכרוך בתפוסים נתונה לבית משפט השלום.

המשיבים מצדם לא חלקו כמובן על כך שכתב האישום יוגש במדינה המבקשת ולא בישראל, אך טענו כי לא ניתן להסתפק ב"שורה התחתונה" של ההחלטה בענין דיבא, אלא יש לבחון את השיקולים והטעמים שהביאו את בית המשפט למסקנה כי קו פרשת המים הוא במועד הגשת כתב אישום. נחזור ונפנה לענין דיבא, ומפאת חשיבות הדברים, וחרף הארכנות שבכך, נביא דברים בשם אומרם:

"נמצאנו למדים כי הסדר שלילי המונע מהערכאה המבררת לדון בעניינו של החפץ עם הגשת כתב האישום – אין כאן; אך גם לא הסדר חיובי המקנה לה סמכות ברורה משלב זה. משהלשון אינה ממהרת להורות לנו את הדרך אשר נלך בה, נפנה אל התכלית.

עקרונות סדר הדין הפלילי

צודקת באת-כוח העוררת בטענתה כי הכרעתו של בית המשפט המחוזי אינה עולה בקנה אחד עם סדרי-הדין הנהוגים בהליכים מקבילים. לא זו אף זו, היא עלולה לגרום לחוסר בהירות דיונית, שדי בה כדי להניא אותנו מלילך באותה הדרך. תחילה, אבקש לעמוד על ההבחנה המעשית שבין הוראת סעיף 37 לפקודה לבין העניין דנן. כאמור לעיל, בשני המצבים כבר הוגש משפט, ובשניהם לא הוגש החפץ כראיה. ההבחנה בין המקרים נטועה, בסיבה שבגינה לא הוגש החפץ לבית המשפט. בעוד שבענייננו עסקינן במצב שבו לא הוגשה ראיה או שלא הוחזרה לבעליה, משום שטרם הבשילה השעה לכך, או כי טרם מוצה השימוש בחפץ לצורך ההליך המשפטי; סעיף 37 עוסק במצב שבו על פני הדברים, לא הוגשה הראיה מטעמים שבמהות. היינו, הראיה לא הוגשה ולא עתידה להיות מוגשת. הפרשנות שלפיה מוסמך בית משפט השלום לדון בחפץ, אף לאחר שהוגש כתב האישום, תוביל לאי-בהירות דיונית. כפי שציינה ב"כ העוררת, הטוען לזכות – שפעמים, כמו בענייננו, אינו מסובך כלל

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

בפרשה – לא בהכרח יודע האם החפץ הוגש כראיה במשפט, כן או לא, על אחת כמה וכמה שלא תמיד הוא יודע את הסיבה שבגינה לא הוגש החפץ. הנה כי כן, הדרישה כלפי בעל החפץ לברר את הסיבה שבגינה לא הוגש רכושו כראיה לבית המשפט – אם משום שטרם הגיעה השעה לכך, או כי הוחלט שלא להגישו עד עולם – על מנת להחליט לאיזו ערכאה ישים פעמיו בבקשה להחזרת התפוס, אינה מתקבלת על הדעת. בדברים אלו, אני מוצא טעם משמעותי לתמיכה בעמדת העוררת, שכידוע: "על הכללים העוסקים בסדרי דין להיות פשוטים ובהירים ככל האפשר. יש לחתור לכך שהפרוצדורה של ההליך המשפטי תהיה ידידותית למשתמש". מצב בו הכללים האמורים להדריך את הציבור, ובכלל זה ציבור עורכי הדין, כיצד להתנהל מול המערכת המשפטית הינם נפתלים ומרובי הבחנות אינו רצוי. עיקר הנטל בעניין זה מוטל על המחוקק ומחוקק המשנה, אשר מופקדים על קביעת סדרי הדין. יחד עם זאת, לעיקרון לפיו על כללי סדר הדין להיות ידידותיים למשתמש יש גם משקל פרשני" (רע"א 4990/05 ממן נ' עיריית הרצליה, [פורסם בבנו] פסקה 29 (07.10.2009)). עוד אציין בהקשר זה, כי גם מן ההיבט המהותי, קשה לקבל עמדה שלפיה בית המשפט ירכוש את סמכותו העניינית, מכוח תשובתה הבלתי מחייבת של התביעה ביחס לשאלת בעל התפוס – מדוע לא הוגש החפץ כראיה.

זאת ועוד אחרת. בית המשפט המחוזי עמד על כך, שלא תמיד ישמע דיון בשאלת החזרת התפוס לפני אותו מותב שדן בהליך העיקרי, גם אם ההליכים נדונים באותה ערכאה. אמת נכון הדבר, בחלק מן המקרים כאשר תוגש בקשה להחזרת תפוס לערכאה שאליה הוגש כתב האישום, תידון בקשה זו לפני שופט אחר מזה שדן בהליך העיקרי. לעיתים, נדרש הדבר על מנת למנוע חשש מפני משוא פנים של המותב הדן בהליך העיקרי, ופעמים אחרות שיעילות הדיון עשויה להצדיק זאת. יחד עם זאת, מדובר בעניין התלוי בנסיבות כל מקרה לגופו, ופעמים, כמו בענייננו, אין מניעה כי המותב שבקי ורגיל בפרטי התיק, יכריע בבקשה להחזרת תפוס. ככל שאין מניעה לעשות כן, ישנה עדיפות ברורה בקיום הדיון בעניינו של התפוס, לפני המותב שדן בתיק העיקרי. כך נאמר בבש"פ 998/05 פפיסמדוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה ח (20.03.2005) (להלן: עניין פפיסמדוב): "הדרך הנכונה היא הפניית המבקש אל בית משפט השלום בראשון לציון, אשר בידו לשקול את הנושא גם במונחי צרכיו של התיק הפלילי שבפניו, וזאת לאחר שמיעת טענות הצדדים, לאזן ולהחליט לפי ראיות עיניו. הדעת נותנת [...] כי בית המשפט

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

יידרש, מעבר למחדל כאמור, לנחיצות שבהחזקת התפוסים לצרכי המשפט המתנהל בפניו, קרי לראיות שבו". התוצאה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי, תסכל אפשרות כזו. בשעה שיוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי, בקשות להחזרת תפוס, ידונו בהכרח לפני מותב אחר, בדרגת בית משפט השלום. נוכח האמור, טעמים שביעילות דיונית תומכים בהקנאת הסמכות להורות מה יעשה בחפצים תפוסים, לערכאה שאליה הוגש כתב האישום.

מעבר להיבט המעשי, גם טעמים שבאחידות כללי סדר הדין תומכים באותה מסקנה. על מעמדה הפרשני של אחידות הפרוצדורה הפלילית נאמר בבש"פ 4455/00 מדינת ישראל נ' בדווי, נד(4) 794, 802 (2000), כי: "ההנחה הבסיסית האמורה להנחותנו היא שחוקים הדנים בסדרי הדין הפליליים אמורים להשתלב זה בזה על-מנת ליצור מערך חקיקה אחיד וקוהרנטי. ההרמוניה החקיקתית מחייבת שחוקים העוסקים באותה מאטריה – בענייננו, סדר הדין הפלילי – יעלו בקנה אחד. מקום שישנם שני פירושים אפשריים להוראת חוק, יש להעדיף את הפירוש אשר יאפשר את השתלבות ההוראה במערך החקיקה הכללי שבו היא נתונה". כפי שטענה ב"כ העוררת, שלב הגשת כתב האישום הוא שלב משמעותי בהליך הפלילי; חל מפנה כללי בשעה שנמסר התיק מידי רשויות התביעה לידי של בית המשפט. בשלב זה, בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום מקבל על עצמו את ניהול התיק, ולפיכך, הליכי-ביניים אחרים – בכללם הליכי מעצר – עוברים גם הם יחד עם כתב האישום לסמכות הערכאה שהתיק נמסר לידיה. זאת, הגם שלעיתים תכופות ידונו בקשות אלו לפני מותב אחר של אותה ערכאה, בשל החשש מפני חשיפתו של המותב הדין בתיק העיקרי לחומר ראיות שאינו קביל.

לא כן, באשר למועד הגשתה של ראייה לבית המשפט. הראיה מוגשת לבית המשפט באחד מדיוני ההוכחות שנקבעים בתיק, באופן אקראי; אין מדובר בשלב העומד בזכות עצמו; אין לו לשלב זה נפקויות אחרות, לבטח לא בנוגע לסוגיות של סמכות עניינית. על רקע האמור, ההרמוניה, הפשטות, השכל הישר, תומכים בעמדה שלפיה הסמכות לצוות מה יעשה בתפוס, תעבור מידי השיוריות של בית משפט השלום, לידי בית המשפט שאליו הוגש המשפט, בשעה שמוגש כתב האישום, ולא בעת שמוגש החפץ כראיה" (פס' 24-28).

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

10. אם נסכם, בענין דיבא קבע בית המשפט כי הפסד"פ איננה מורה אותנו מפורשות את הדרך, ומשכך יש לבחון את תכלית החוק, ובכלל זאת עקרונות יסוד של סדר הדין הפלילי, יעילות דיונית, אחידות כללי סדר הדין. אקדים מסקנה לדיון ואבהיר כי לדעתי, ובניגוד לטענת המבקשת, בחינת הסוגיה שלפנינו בכלים הפרשניים ששימשו להחלטה בענין דיבא, מלמדת כי בכל הקשור להליכי הסגרה, קו פרשת המים בכל הנוגע להליכים בתוך מדינת ישראל הוא במועד הגשת עתירה להסגרה בבית המשפט המחוזי בירושלים.

נבחן עתה לצורך כך הן את הליכי התפיסה, והן סעדים זמניים והליכים נוספים הקשורים בהליכי ההסגרה, דוגמת מעצר, עיון בחומרי חקירה, טענות מקדמיות וכיוצ"ב.

ראשית, כל עוד לא הוגשה עתירה, הדיון בבקשות מעצר מתקיים בבית משפט השלום, ואילו משעה שהוגשה עתירה, הדיון מתנהל בבית המשפט המחוזי, זאת בדומה למהלכים השונים בשלב חקירת חשוד במשטרה והארכת מעצרו לצורכי חקירה, לבין השלב בו הוגש כתב אישום בישראל, שבצדו בקשת מעצר עד לתום ההליכים.

שנית, כל עוד לא הוגשה עתירה, הגוף הטוען בבקשות מעצר הוא משטרת ישראל, ומשעה שהוגשה עתירה הפרקליטות היא שטוענת בשם המדינה, שוב – בדומה להבדלים בין דיוני מעצר בשלב חקירת משטרה לבין דיוני מעצר לאחר שהוגש כתב אישום בישראל.

שלישית, כל עוד לא הוגשה עתירה, בית המשפט מוסמך להאריך מעצר לתקופות קצובות וקצרות. משעה שהוגשה עתירה, בית המשפט מוסמך להורות על מעצרו של מבוקש עד לתום ההליכים המשפטיים בעתירת ההסגרה. גם כאן, בדומה לסמכויות השונות הנתונות לבית המשפט בשלב הארכת מעצר לצורכי חקירה, לבין סמכויות מעצר עד לתום ההליכים לאחר שהוגש כתב אישום.

רביעית, נטל הראייה. כל עוד לא הוגשה עתירה, בית המשפט שדן בהליכי מעצר נדרש לתשתית ראייתית בעוצמה של חשד סביר. משעה שהוגשה עתירה, בית המשפט נדרש לתשתית ראייתית בעוצמה של דיוות הראיות, קרי, ראיות לכאורה, זאת בדומה להבדל בין נטל הראייה על המשטרה בהליכי מעצר לצורכי חקירה, לבין נטל הראייה על המדינה בבקשות מעצר עד לתום ההליכים לאחר הגשת כתב אישום.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

חמישית, כל עוד לא הוגשה עתירה, ההגנה איננה רשאית לקבל את רשימת חומרי החקירה, ואילו לאחר שזו הוגשה, "רשאי המבוקש או סניגורו לעיין בכל זמן סביר בכל חומר ראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר ולקבל את שמות העדים שבדעת העותר להשמיע בעת הדיון בעתירה ונושא עדותם" – תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), תשל"א-1970 (להלן: תקנות ההסגרה). באותו האופן, עובר להגשת כתב אישום אין לחשוד או לבאי כוחו זכות לעיין בחומרי החקירה, וזו קמה להם לאחר שהוגש כתב אישום, בהתאם לסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: פ"ד 9).

שישית, כל עוד לא הוגשה עתירה, לא יישמעו עדים. לאחר שזו הוגשה: "הוראות סעיפים 106 עד 112 לחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965, יחולו על הדיון בעתירה בשינויים המחוייבים מן הענין" – תקנה 9 לתקנות ההסגרה. בדומה, כל עוד לא הוגש כתב אישום, לא יישמעו עדים, אשר יזומנו אך לאחר שזו הוגש. בהתאם, סעיף 108 לחסד"פ המאפשר להגנה, בין השאר, לבקש מסמכים שאינם נמצאים ברשות המדינה, חל לאחר הגשת כתב אישום, כמו גם לאחר שהוגשה עתירה.

שביעית, כל עוד לא הוגשה עתירה, אין באפשרות ההגנה להעלות טענות מקדמיות. לאחר שזו הוגשה: "רשאי המבוקש לטעון טענות מקדמיות לביסוס החלטה לדחות את העתירה" – תקנה 11 לתקנות ההסגרה. בדומה, עובר להגשת כתב אישום אין באפשרות החשוד ובאי כוחו להעלות טענות מקדמיות, ואלו מתאפשרות לאחר שהוגש כתב אישום, בהתאם להוראת סעיף 149 לחסד"פ.

11. עד כאן עמדנו על סדרת שיקולים המייצרים התאמה בין שלב הגשת כתב אישום, זכויות וסעדים הנגזרים ממנו, לבין שלב הגשת עתירת הסגרה, שאף היא מקנה למבוקש זכויות וסעדים דומים. נבחן עתה שיקולים נוספים, המתיישבים אף הם עם עמדת המשיבים.

נטל הראיה: עמדנו על כך שלאחר הגשת עתירה, בדומה לשלב שלאחר הגשת כתב אישום, על המדינה להצביע על קיומה של תשתית ראייתית בעוצמה של ראיות לכאורה. ראו ע"פ 459/12 אמארה נ' מדינת ישראל (13.3.13): "בגדרי הפסיקה הענפה שעסקה בפרשנות סעיף 9(א) לחוק ההסגרה נפסק לא אחת שעל מנת להכריז על מבוקש כבר-הסגרה, די בכך

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואג
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

שהתשתית הראייתית בעניינו מקימה "אחיזה לאישום". במלים אחרות, שקיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים לו" (פס' 26). מנגד, כל עוד לא הוגש כתב אישום, הנטל על המדינה (באמצעות משטרת ישראל) הוא ברף של חשד סביר (פס' 10(4) לעיל).

טוענת המבקשת כי בכל הנוגע לתפוסים, הואיל וטרם הוגש כתב אישום, הרי שנטל הראיה על המדינה נותר כשהיה עובר להגשת העתירה, קרי, בעוצמה של חשד סביר. מכאן, שאין נפקות להשוואה אל מול הליכי מעצר עד לתום הליכים – לא בכתבי אישום ולא לצורכי הסגרה. אין בידי לקבל את הטענה. אמנם, ישנו פער מסוים בין עוצמת התשתית הראייתית שעל המדינה להציג לצורך מעצר מבוקש עד לתום ההליכים, לבין עוצמת התשתית שיש להציג לצורכי הסגרה. ואולם, אין בכך כדי לאפשר הארכת תוקף תפיסת מוצגים בנטל ראייתי של חשד סביר בלבד, לאחר שהוגשה עתירה להסגרה. יש בכך סתירה מבנית, שכן מרגע שהוגשה עתירה להסגרה, חזקה על המדינה כי עליה להצביע על תשתית ראייתית חזקה יותר מאשר זו של חשד סביר, בין השאר על רקע העובדה שבשלב זה חומרי החקירה אינם חסויים עוד בפני המבוקש, קרי, מתאפשר לו להתמודד עם המדינה באופן יותר שוויוני.

12. מן העבר השני, ובאופן שלכאורה איננו מתיישב עם טענתה לנטלי ראייה שונים, טענה המבקשת כי משעה שדיות הראיות נדונה בהליך המעצר בבית המשפט המחוזי, הרי שבית משפט השלום שדן בהארכת תוקף התפוסים, כלל איננו מוסמך לדון בסוגיה זו. לשיטתה של המבקשת, זו גישתה העקבית, ולראיה הפנתה לצ"א 48268-02-19 ימ"ד לכיש נ' חסוי (26.6.19), שם טען ב"כ המדינה כי: "יש פה מצב בעייתי שעושה כאן חברי וראיתי שבימ"ש היה ער לכך. חברי בא היום לבימ"ש באשקלון לאחר שכבר יש החלטה בבימ"ש מחוזי שיש ראיות לכאורה למעצרו עד תום הליכי ההסגרה, וחברי בעצמו הגיש ערר והגיע לבימ"ש עליון שתמך וסמך על ידיו החלטתו של בימ"ש המחוזי. לאחר כל זה מגיע חברי לבימ"ש באשקלון ומנסה נדמה כאילו בדלת האחורית לדון בראיות. יש הליך מתאים לדבר הזה וזה בימ"ש בירושלים".

אם נקבל את טענת המדינה כפשוטה, המשמעות היא שבית משפט שלום הדן בענייני תפוסים לאחר שהוגשה עתירה להסגרה שבצדה בקשת מעצר, כפוף להחלטת בית המשפט

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואג
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

המחוזי בהליך הביניים של מעצר, בכל הנוגע לקיומה של תשתית ראייתית נדרשת. כלומר, בית משפט השלום שדן בבקשה להארכת תוקף תפיסה, או לשחרור תפוסים, איננו סובֶּגְנִי לדון בשאלת דיוט הראיות. בכל הכבוד, הטענה איננה מתקבלת על הדעת, והיא מתיישבת דווקא עם טענת המשיבים, לפיה משעה שהוגשה עתירה, הרי שבית המשפט היחיד המוסמך לדון בכל הכרוך בסעדים זמניים, לרבות בתפוסים, הוא בית המשפט המחוזי. נזכיר, כלל העצמאות השיפוטית מורה שבית המשפט עצמאי בהחלטותיו ואיננו כפוף למרותו של איש, אלא להוראות המחוקק. בית משפט דיוני איננו כפוף להחלטה של ערכאה דיונית אחרת, בכירה ככל שתהיה, זאת בשונה ממצב בו בית משפט כפוף להחלטות ערכאת ערר/ערעור שמעליו, או לכללים בדבר הלכה מחייבת והלכה מנחה. כלומר, אם נקבל את טענת המדינה כפשוטה, לפיה בית המשפט היחיד המוסמך לדון בשאלת דיוט הראיות הוא בית המשפט המחוזי, הרי שבכך תם פרק הדיון והוכרעה הסוגיה שבמחלוקת.

13. שיקול נוסף התומך בעמדת המשיבים: ככל ששתי ערכאות דיוניות יבחנו באופן נפרד את שאלת דיוט הראיות, פעם אחת לצורך הליכי מעצר בבית המשפט המחוזי, ופעם אחרת לצורך הליכי תפיסה בבית משפט השלום, עלולות להתקבל פסיקות סותרות. מי יגבור? בית המשפט המחוזי כערכאה דיונית, או בית משפט השלום כערכאה דיונית? ונניח שהוגש ערר על החלטת בית המשפט המחוזי לבית המשפט העליון? האם במצב דברים זה יש בכלל נפקות לדיון שיתקיים בשאלת דיוט הראיות לצורך התפיסה בבית משפט השלום? גם מטעם זה, ברי כי לא ניתן לפצל את הדיון בסוגיית דיוט הראיות, כך שקביעת התשתית הראייתית הלכאורית הנדרשת להליך המעצר לאחר הגשת עתירה להסגרה, זהה לתשתית הראייתית הלכאורית הנדרשת לדיון בתפוסים לאחר הגשת עתירת הסגרה. הדיון בסוגיה זו צריך להתקיים פעם אחת בלבד, בבית המשפט המחוזי.

14. ומכיוון אחר: שני הצדדים הפנו לחוק עזרה משפטית. המשיבים (חלקם) טענו כי יש להקיש מהוראותיו לסוגיה שלפנינו. המבקשת מצדה טענה כי בהינתן הוראת סעיף 2(ב)(1), כי "עזרה משפטית לפי חוק זה אינה כוללת את אלה: (1) מעצר או הליך אחר, לקראת הסגרה", הרי שלא ניתן לעשות שימוש בחוק עזרה משפטית לצורך הליכי הסגרה. המבקשת הפנתה לסעיף 21(א)(3) לחוק ההסגרה, וטענה כי שם מונחת ההוראה המתירה הסגרת מסמכים שנדרשים לצורך המשפט במדינה המבקשת. טענה זו של המבקשת מקובלת עליי. אלא שמרגע שכך נקבע, הרי שהחלטת בית המשפט הדן בעתירת ההסגרה, היא אשר מקנה סמכות להעברת התפוסים למדינה

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

המבקשת. גם מטעם זה צריכים הליכי הביניים הנוגעים להחזקת התפוסים עד קבלת החלטה סופית בעתירה, להידון בבית המשפט המחוזי.

15. שיקולי יעילות ואחידות הדינים מתיישבים באופן מובהק עם עמדת המשיבים. אין תועלת או היגיון בפיצול הליכי סעדים זמניים בין בתי משפט שונים, לבטח בפני ערכאות שונות. הטענה כי הליך הסגרה נועד להיות קצר וממוקד, נכונה אמנם, אלא שאין בכך צידוק להעברת הדיון בסוגיית התפוסים הנדרשים להסגרה לבית משפט אחר, מהלך שרק יסרב לאת ההליכים שלא לצורך.

16. הצורך בהרמוניה בין דיני ההסגרה לבין הדין הפלילי בישראל מתיישב אף הוא עם החובה לקיים את ההליכים כולם באותו בית משפט. ראו ע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל (14.1.10):

"ממילא, עקרונות היסוד של שיטת המשפט בישראל, ובהם ההגנה על זכויות נאשמים, אשר עליהם בנוי ההליך הפלילי, חלים באותה מידה גם על הליכי הסגרה" (פס' 34).

...
"בצד הזיקה המתבקשת בין דיני ההסגרה למשפט החוקתי, כך מתבקשת השתלבות הרמונית של דיני ההסגרה עם המערכת הנורמטיבית הכוללת של דיני מדינת ישראל, ובכלל זה, עם הדין הפלילי. חוק ההסגרה אינו "חוק לבדד ישכון", אלא הוא חי בסביבתו הטבעית, ומהווה חלק בלתי נפרד מערכי היסוד ומתפיסות היסוד שבבסיס השיטה המשפטית כולה.. (פס' 41).

17. הגענו אם כך למסקנה לפיה כל השיקולים מצדיקים איחוד ההליכים הזמניים בידי בית משפט אחד, הוא בית המשפט המחוזי בירושלים אליו מוגשת עתירה להסגרה. נותרנו עם שתי שאלות: האחת, מה באשר לנוהג המשפטי שחל עד היום, לפיו בקשות בעניין תפוסים נדונות בבית משפט שלום, גם לאחר שהוגשה עתירה להסגרה. השנייה, מה יעשה במצב בו במקביל לעתירת ההסגרה מקיימת משטרת ישראל חקירה נפרדת, הנדרשת אף היא לאותם תפוסים ממש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 9029-10-20 מדינת ישראל נ' זואגי
ה"ת 52723-12-20 מדינת ישראל נ' טייב

אשר לשאלה הראשונה, אינני רואה בה ממש. משעה שהגענו למסקנה כי הנוהג הקיים איננו ראוי, הרי שיש לפעול מכאן ולהבא בהתאם לממצאים, קרי, כך שהסמכות לדון בתפוסים לאחר שהוגשה עתירה להסגרה נתונה לבית המשפט המחוזי בירושלים.

אשר לשאלה השנייה: ראשית, זו איננה רלוונטית בשלב זה בעניינם של המשיבים, בהינתן הצהרת המבקשת כי היא עותרת להארכת תוקף התפיסה אך ורק למטרת ההסגרה. שנית, בהינתן מצב בו במקביל לעתירה להסגרה מתקיימת חקירה פנימית של משטרת ישראל, כזו שנועדה לשמש "חלופת גיבוי" למצב בו בסופו של יום תידחה העתירה להסגרה, הרי שאין היגיון או טעם בקיום שני דיוני תפיסה נפרדים. במצב דברים כזה, תפוסים המוחזקים לצורכי הסגרה, יכולים להיתפס לצורכי חקירה בישראל מיד לכשתינתן החלטה בה נדחת העתירה להסגרה. לאחר מכן ניתן יהיה לקיים דיון (בבית משפט שלום בהתאם להוראות הפסד"פ) בבקשתה של משטרת ישראל להארכת תוקף התפיסה לצורכי חקירה.

תוצאה

18. הסמכות לדון בבקשות להארכת תוקף התפיסה לצורכי הסגרה נתונה לבית המשפט המחוזי בירושלים, הוא בית המשפט הדן בהליכי ההסגרה של המשיבים. על מנת לאפשר למבקשת שהות לשקול הגשת ערר לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, ולחלופין פרק זמן סביר להגשת בקשות מעודכנות להארכת תוקף התפיסה בבית המשפט המחוזי בירושלים, אני מורה על הארכת תוקף זמנית של תפיסת המוצגים עד יום 21.3.21.

ניתנה היום, כ"ג אדר תשפ"א, 07 מרץ 2021, בהיעדר הצדדים.
המזכירות תעתיק את ההחלטה לשני התיקים שבכותרת.
מסמכים שהוגשו על ידי היחידה החוקרת יוחזרו במזכירות בית המשפט.

גילא אבנון, שופט